

AİLE*

SARA MESA (1976), Madrid doğumlu İspanyol yazar ve şair. Mütevazı ve katı bir ailede geçen çocukluğunun ardından gazetecilik ve İspanyol filolojisi öğrenimi gördü. Şiirle başladığı yazı serüvenini önce çocuk, sonra da yetişkin edebiyatına yönelik eserlerle sürdürdü. 2007’de ilk şiir kitabı *Este jilguero agenda*, 2008’de ilk öykü derlemesi ve 2010’da ilk romanı *El trepanador de cerebros* yayınlandı. Günümüze dek çok sayıda roman ve öykü yayınladı, eserleri birçok dile çevrildi.

Bir Aşk (çev. Çağla Soykan, 2025) 2020 yılında *El País*, *El Cultural* ve *La Vanguardia* tarafından yılın en iyi romanı seçildi ve 2023 yılında Isabel Coixet tarafından beyazperdeye uyarlandı. *Aile* (çev. Soykan Özyurt, 2025) ise Cálamo Extraordinario ve Andalucía de la Crítica ödüllerine layık görüldü.

Sara Mesa

Aile

Türkçesi: Soykan Özyurt

Roman

EV

Rüya gözünden bak ona. Koridor coğrafi bir merkez, bir sınır âdeta. Odalar iki yanda. Belli etmeden yürü, bir uçtan bir uca. Ya da bir odadan kesin bir sıçrayışla geç karşıki odaya. Karart gözünü, gir içeri. Bilemezsin; belki vardır içeride biri. Varsa ses etme, çık geri-singeri. Yoksa kimse, çekme sürgüyü. Yok sürgü.

Uyanmadan önce iyi bak ona. Kör noktalara, gizli oyuklara. Tam da zıddına karşılık gelen, hileli laflara. Ortadan muntazam ayıran tarağa, yatak altındaki saçların dağınıklığına. Dolabın iyi kapanmayan kapısına. Kalan aralığa. Gizlice gözetleyen bakışlara.

Madem önünde duruyor, göz kapaklarının ardında alev alev yanıyor, öyleyse vazgeçme bakmaktan. Bir köşeden karşıki köşeye kaç adım var, hesap et. İyi hesap et; önemli bu. Kapı açılırken kapı kolundan çıkan ses ile kapandığında çıkan ses arasındaki farkı ak-lında tut. Telefonun ilk zilinden hemen önce duyulan o derinden gelen mırıltıyı ayırt et. Yanıt verirken sesinin seviyesini ayarla, ya-ların tonuna dikkat et.

Işığın camdan nasıl girdiğine, mobilyalardaki çam ahşaba nasıl renk verdiği-ne bak. Sekerek dokulu duvara nasıl atıldığına, evlilik mabedindeki aynada ışıltılar saçıp parçalanarak balkondan hızlı, kararlı nasıl kaçtığına bak. Sardunyaların üzerine ıslak, serin serin dökülüştüne bak; yasak sokağa, çamurlu kaldırımlara, sokak kö-peklerine, asla içerde değil dışarıda içilmesi gereken soğuk biraya.

Dikkatle bak ama hiçbir şey söyleme.

Sadece bak ve öğren.

BU AİLEDE SIR OLMAZ!

“Bu ailede sır olmaz!” dedi Baba.

Martina’nın günler öncesinde gizlice satın aldığı, kilitli, pembe kapaklı, kanatları kompozisyona göre yer yer açık, yer yer kapalı kuşlarla bezenmiş defteri elinde sallıyordu.

Anahtarı saklıyordu Martina. Canımı alsalar vermem, dedi içinden.

“Bildiğim kadarıyla kimsenin sana ya da kardeşlerine günlük tutmayı yasakladığı yok,” dedi Baba. “Dahası, herhangi bir kısıtlama olmadan kendinizi ifade etmeniz bize göre çok iyi bir şey; kişisel, değerli bir alıştırma. İşte bu yüzden, anlamıyorum. Nereden çıktı bu güvensizlik? Martina sen sahiden inanıyor musun, annenin ya da benim senin günlüğünü izinsiz okuyacağımıza?”

Martina önce başını iki yana salladı, sonra da dikkat çeken bir gecikmeyle, “Hayır,” dedi.

“Öyleyse, bunca sırrın anlamı ne? Gizli günlük! Şu kilit fikrinin kendisi bile kırıncı geliyor!” Üzüntüsünü göstermek için yüzünü buruşturdu.

“Ama baba, defter kilidiyle satılıyordu, ben koymadım ki. Benim hoşuma giden kuşların resmiydi. O yüzden aldım; kilit için değil.”

“Resim için mi?”

“Bunlar için... Bak, bunlar güvercin, değil mi? Renkli güvercinler. Yoksa kırlangıç mı?”

Baba gülümsedi. Şefkatli, düşünceli, ruh halinde değişiklik vurgulayan bir gülümseme. Martina bunun peşinden olacağını biliyordu. Bir o yana bir bu yana yürümeye başlayacak, ses to-

nunu yumuşatacak –öfke, yerini anlayış, uzlaşma ve bunun gibi şeylerin dürtüsüne bırakacak– ve sonunda ona yaklaşıacak, hatta şefkatle dokunacaktı başına; nitekim öyle de yaptı.

Kendiyle çelişiyor, dedi. Hem kilide bu denli az önem verip hem de buna rağmen onu kullanarak kendi kendiyile çelişiyordu. Ne de olsa, günlüğe yazmak için onu her defasında şu minik anahtarla açıp kilitlemek can sıkıcı olsa gerekti... Defteri gözüne yaklaştırıp kaşlarını çatı. Ne ufak bir delik bu böyle, dedi; sanki kendi kendine konuşuyordu. Günlüğü yatağın altına saklaması da cabasıydı. Buna ne bahane bulabilirdi ki?

“Martina, Martina; bize ne zaman güveneceksin? Hayatında yeni bir dönem başladı; bunu günün birinde elbet kabulleneceksin. Karanlığın, korkunun olmadığı, yeni bir dönem olacak bu.”

Bu yeni hayatın avantajları hakkında böyle güzel laflar edeyim derken anahtarı istemeyi unuttu Baba. Ama kilidi bir daha kullanmamasını istemeyi ihmal etmedi. Lütfen, dedi. Bir dahaki sefere günlüğüne herhangi bir şey yazdığında onu kilitlemeden nerede isterse orada, sözgelimi, yemek masasında ya da mutfak tezgahının üzerinde, herkesin erişebileceği biçimde bırakabileceğini söyledi.

“Seni temin ederim, kimse okumayacak.”

Bir an durakladı, düşünceli düşünceli çenesini sıvazladı.

“Yine de şunu unutmamalısın. Mahremiyetimizi koruma arzusu ile sır dolu olmak aynı şeyler değil; ilki gayet anlaşılır bir şey. Sır tutmaksa hiç de iyi bir şey değil. Aksine, sırlar insana zarar verir; onları çirkin mevzuların üzerini örtmek için kullanır insan. Öyle değıllerse neden saklama gereğı duysun ki? En iyisi insanın gizleyeceğı hiçbir şeyinin olmaması, başını dik tutması ve saklanmaması.”

“Ama ben saklanmıyorum ki...”

“Buna sevindim, çünkü, samimi söylüyorum, yazdıklarını okumayı çok isterim.” Bir an durup elini avcu açık havaya kaldırdı. “Sen ne zaman istersen o zaman, tamam mı? Baskı yok. Bana ne göstermek istersen o. Her ne olursa olsun; seni yargılamam. Zorluklar yaşadığını biliyorum, ama geçmiş geride kaldı artık. Her şey değışti Martinita; bakalım ne zaman anlayacaksın bunu.”

Martinita. Ona Baba dışında kimse böyle seslenmiyordu, o da buna benzer durumlarda; bir de zaman zaman ufak Aquilino'ya seslenirdi böyle ama alay edercesine, sırf onu kızdırmak için yapıyordu bunu.